

door mij genoemde cijfers. „Tegenover de relatieve vermindering van het procentuele aandeel van de middelgrote en grote vermogens in het nationale vermogen staat sedert 1940 een zeer sterke toeneming van de kleine vermogens.”

Deze uitspraak heeft betrekking op die vermogens van individuele personen, die onderhevig zijn aan de vermogensbelasting. In 1963 bedroegen zij in totaal *f* 50 miljard. De *collectieve* vermogens (pensioenfondsen) van de werknemers, die niet onder de vermogensbelasting vallen, doch die wel in aanmerking moeten worden genomen bij een beoordeling van de vermogensverdeling, vertegenwoordigden per ultimo 1966 een waarde van circa *f* 24,2 miljard.

Telt men bij deze collectieve vermogens het vermogen der werknemers op, dat aan vermogensbelasting is onderworpen (*f* 6,5 miljard in 1963) dan komt men tot een totaalbedrag van *f* 30,7 miljard; d.i. aanzienlijk meer dan het totale belastbare vermogen van de zelfstandigen (eigenaren van bedrijven).

Alles bijeen genomen meen ik dan ook te mogen constateren, dat de situatie op het terrein van de inkomens- en vermogensverdeling in Nederland heel wat gunstiger is, dan men op grond van recente uitslatingen van groepen als spijststemmers, verontrusten, radicalen en Christen-radicalen zou verwachten. Waarbij dan bovendien nog komt, dat de trend in deze verdelingen gedurende de laatste jaren zeer snel tot verdere nivellering heeft geleid.

Het valt in Nederland in bepaalde opzichten dan ook nog al wat mee, met wat R. H. Tawney in 1920 „The Acquisitive Society” noemde; d.i. met de samenleving, die men als „De Schraperige Maatschappij” pleegt te karakteriseren.

Ik wil hiermede allerm minst zeggen, dat er geen verdere verbeteringen mogelijk en wenselijk zijn, maar ik kies daarbij welbewust voor een economische orde, die gekenmerkt wordt door de ondernemingsgewijze produktie. Het streven van de werknemers voor een stijgend aandeel in de welvaart en het streven van de ondernemers naar een optimaal bedrijfsresultaat is daarbij naar mijn mening een volkomen oirbare zaak; in het bijzonder in ons land, waar deze aangelegenheden in volkomen openbaarheid worden behandeld in diverse overleg- en adviesorganen. (S.E.R.; Centraal Planbureau; Stichting voor de Arbeid, Onderhandelingen tussen werknemers en werkgeversverbonden).